

VED HANS-OLE BÆKGAARDS INDVIELSE
TIL MISSIONÆR HOLDT ISRAELSMISSIO-
NENS FORMAND, KAI KJÆR-HANSEN,
TALEN, SOM BRINGES HER.

Triumf og triumfalisme

Kære Hans-Ole,

Efter at du lige er blevet ordi-
neret, udsender vi dig nu
som missionær til Jerusalem, til
korsets og opstandelsens by.

Dér skal du være præst og mis-
sionær for fastboende danskere
og for danskere på et kortere
ophold i Israel. Du skal også indgå
i et fællesskab med Jesus-tro-
ende jøder og andre missionærer,
der har viet deres liv til, at jøder
i dag kan høre evangeliet om
jøden Jesus – den korsfæstede og
opstandne Herre.

Andre har været dér før dig

Der er – altså – andre, der har
været i den by med evangeliet før
dig!

De første, som var dér, havde
en skræmmende oplevelse bag
sig. Deres Mester var død, ikke
skindød, men stendød. Men så
blev en sten rullet fra graven. Gud
havde opvakt Jesus fra de døde.
En ny tid var oprundet, Mes-
sias-tiden, Helligåndens tidsalder,
missionens tid med godt nyt fra

Israels Gud, for jøde, først, og så
for græker.

For de første Jesus-troende jøder
kunne man ikke tale ordentligt
om Jesus uden at se ham som den
opstandne Herre. Jesus lever! Det
var deres fanfare. Heri lå deres
triumf. Israels Gud havde opvakt
Jesus fra de døde. Derfor sagde
de: Omvend jer, lad jer døbe, så
skal I få syndernes forladelse og
Helligånden som gave.

Med den triumf i bagagen – Guds
triumf over synd og død – sender
vi dig til Jerusalem.

Triumf og triumfalisme

Der er altså andre, der har præ-
diket evangeliet blandt jøder før
dig. Nogle af dem har ikke ladet
sig nøje med Guds triumf, men
har forvekslet Guds triumf med
egen triumfalisme. Og det på
en skændig måde. Du undgår
ikke eftervirkningen af en sådan
skændig triumfalisme. Også den
er skræmmende. Blot ét eksempel
herpå.

Første påskedag, april 1903,
havde de kristne i byen Kishinev

i det sydvestlige Rusland været
i kirke. Præsten havde råbt det
glade budskab ud: "Kristus er
opstanden!" Og menigheden
havde svaret: "Ja, han er sandelig
opstanden!"

Flot, men ...

Derefter gik en flok kristne
hen i den jødiske bydel, hvor de
opførte sig som vilde dyr, trængte
ind i jødernes huse, slog mænd og
kvinder ihjel og kastede små børn
ned fra anden og tredje etage,
samtidig med at de råbte: "Kris-
tus er sandelig opstanden!"

En jødemissionær, som beretter
herom siger: "Hvilken hån mod
Herren og hans sag blandt Israel!"
Og han tilføjer: "Hvor føles det
dog vanskeligt for en missionær
under sådanne omstændigheder!
Man ville hellere skjule sig og
tie."

I mødet med det jødiske folk vil
du blive udfordret på dette punkt.
Du vil også blive fristet til at skjule
dig – og tie. Historien kan ikke
omskrives. Den kan bekendes.
Må Gud give dig kraft og indsigt,

Kai Kjær-Hansen indvier Hans-Ole Bækgaard til missionær

så du både tager afstand fra den
kristne kirkes skændige historie
over for det jødiske folk og sam-
tidig fastholder, at jøder har lige
så meget brug for evangeliet som
alle andre. Dertil kræves megen
ydmuyghed og nåde.

Når du fastholder, at jøder har
brug for evangeliet om Jesus til
frelse, kan du ikke undgå anklagen
for åndeligt hovmod lyder, og
religiøs intolerance. I jødemission
såvel som i alt, hvad kirken gør,
er der ikke brug for menneske-
skabt triumfalisme. Ægte mission
– til jøder og ikke-jøder – er båret
oppe af den triumf, der ligger i
selve evangeliet. Mission er ikke
troværdig, dersom det ikke skinner
klart igennem, at den, der
rækker evangeliet til andre, selv
har brug for det.

Med nåden som sovepude

Man siger undertiden, at man
skal passe på, at nåden ikke bliver
en sovepude, så man ikke tager
sin tro og gerning alvorligt. Og

det skal nok passe.

I Jerusalem – og som missionær
– får du megen brug for nåden
som sovepude, når du lægger
dig til ro. Når terroren synes at
komme dig for nær, er nåden en
velsignet sovepude at slumre ind
på. Når tingene ikke lykkes, som
du gerne vil det, eller når anklagen
for åndeligt hovmod lyder, når du
fastholder, at jøder har brug for
evangeliet, er nåden en uundværlig
sovepude. Har du den sovepude,
kan du stå op til en ny dag med
terror, med dom over dig selv –
men også med velsignet ny nåde –
og sige med Paulus: "For ingen af
os lever for sig selv, og ingen dør
for sig selv; for når vi lever, lever vi
for Herren, og når vi dør, dør vi for
Herren. Hvad enten vi altså lever
eller dør, tilhører vi Herren" (Rom.
14,7-8).

Må Gud give dig nåde og vel-
signelse som missionær i korsets
og opstandelsens by.

Amen.